

день строятъ, а нощемъ нѣкакви потайни сили разрушаватъ построеното, за да започне на следната сутринъ пакъ на ново непосиленъ строежъ . . . Сега ние вършимъ обратното — нощемъ строимъ и градимъ, а презъ денътъ знайнитѣ вражи сили сриватъ граденото. Разликата е, че ние знаемъ кой рути нашитѣ окопи, обаче, нѣмаме силитѣ на неприятеля . . . Ако ние бѣхме имали неговата артилерия и поне равно количество войски, отдавна нашиятъ устремъ щѣше да проправя пжтъ за Солунъ. . . Тоя градъ — миражъ, който още въ първитѣ дни на срещата ни съ съглашенскитѣ войски щѣхме да имаме, та сега да не вършимъ тая Сизифовска работа. . . Какви непрости телни грѣшки се допуснаха отъ страна на съюзницитѣ и на всички: отъ войника до генерала сж известни послѣствията отъ тия грѣшки. На всички е известно, че ние ще бждемъ ония, които най-после ще страдаме, но пакъ намираме сили да не мислимъ за бждащето, а само да се отдаваме въ служба на настоящето и то съ пълно съзнание, че изпълняваме своя дългъ спрѣмо родината, спрѣмо себе си.

Разсъмването иде толкова бавно, колкото имаме по голѣмо желание да се разсъмне. Поддръжка е дошла. Това веднага се разнася между войницитѣ и при все, че е само една дружина отъ 33-и свищовски полкъ, добива се впечатление, че сж пристигнали най-малко четири полка, а не четири роти.

— Е, сега вече ще имъ свѣтимъ масалцето! . . . Помощъ пристигна! . . . Ще ги видимъ сабайле, какво ще правятъ тия свинари! . . . — говори единъ изпитъ прижълтѣлъ отъ преумора и гладъ сливнелия и чевръсто извива кирката въ полуразрушената скала, досущъ като че ли цѣлъ животъ само кирка е извивалъ и окспи въ канаритѣ правилъ.

— Ама не биле много. . . само една дружина . . . тихо пошепва другъ войникъ и прескача лекичко трупа на вкочанилъ се тѣхенъ другаръ. Той се страхува да го не събуди отъ вѣчния сънь.

— Много малко! — Учудва се на тая констатация сливнелиятъ и твърдо подчертава — Помощъ е пристигнала! . . . То не се гледа колко сж пристигнали. . . четири